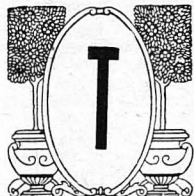

Η ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

ΤΟΥ GUSTAVE LE ROUGE

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΤ'ΑΝΤ

"Όπου όλοι έγκαταλείπουν και προδίδουν τόν ένδοξο ποιητή. Η πρόστιχη συμπεριφορά τού Ξάν Λορραίν. Η μεγαλοψυχία μιάς Γαλλίδος άριστοκράτιδος. Ο τραγουδιστής Λεζαί. Πώς μελωπόησε μιά... σελίδα τού Ρενέν. Ο θάνατος τού Οσκάρ Ουάιλντ. Η τραγωδία τών τελευταίων τού σιγμών. Ποιός θά πληρώσει τούς γι�ρατούς και τόν ξενοδοχό; Μιά τρομερή φράσις. Πώς έβγαλαν με τίς τανάλιες τά χρυσά δόντια τού ποιητού. Η άποκατάστασις τής μνήμησ του, κτλ.

ΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ σήμερα τή δημοσίευσί τών «Φιλολογικών Άναμνήσεων» τού Γάλλου συγγραφέωσ κ. Γουσταίω Λέ Ρουζ, τών σχετικών με τόν μεγάλο Άγγλο ποιητή κ' αίσθητικόν Οσκάρ Ουάιλντ. «Κατά τήν τελευταία διαμονή τόν στό Παρισι, ό Ουάιλντ άπέφυγε πεινά καί βλεπή τούς γνωστούς Γάλλους ποιητάσ καί συγγραφέασ, ό όποιοι τούσ τόν έδαμάμασαν πού τής καταδικάζεισ.

Τό έκανε αυτό, γιατί μερικοί άπ' τούσ τελευταίωσ τού είχαν φερθεί άπώλωσ περιφρονητικά. Έτσι ό μυθιστοριογράφωσ Ξάν Λορραίν, τού όποιου όστόσο ή ζωή άπό ήδη κήσ άπόγειωσ κάθε άλλο παρά άνεπιλήρωτ ήταν καί εις βάρωσ τού όποιου κινολοφορούσαν ή πιό άπίστευτεσ φήμεσ σκανδάλων πού έκ τών ύστερών άπεκαλύφθησαν πραγματικά, τού φρέθηκε με τόν προστιχότερο τρόπο. Ένα βράδυ είδε τόν Ουάιλντ, τόν όποιον άλλοτε ακολουθούσε σάν σκιά καί θαυμάσε σάν θεό τόν, μέσα σ' ένα πολυούναστο κέντρο. Ο Ουάιλντ, βλεπόντάσ τον, διευθύνθηκε ένγκάδια πρὸσ αυτόν κ' έντομάστηκε νά τού δώσει τό χέρι του, όταν έξαρνα ό Λορραίν τού έκανε μεταβολή καί τού γύρισε τά νύτα χωρις νά τού μιλήσει.

Όσοι είδαν τόν Ουάιλντ έκείνη τή στιγμή έννοιωσαν πραγματική θλίψη γιά λογαριασμό του. Χλώμασε, κλονίστηκε κ' έφερε τό χέρι του στό μέτωπό του.

Τότε μία κριτίς τής άνοιτάτης Γαλλικήσ άριστοκρατίας, ή μαρμαίσα ντέ Σ. Μ., ή όποία ήξερε τόν ποιητή μόνον έξ όθρων, τόν πλησίασε κ' άρχισε νά τού μιλήσει μ' άπειρη ενγένεια καί καλοσύνη. Έπειτα πέρασε ένδεικτικώτατα τού μπράτσιω τής στό δεξιό του καί τόν ώδήγησε στό τραπέζι τής, όπου τόν παρουσίασε στη συντροφιά τής, λέγοντάσ :

— Έχω τήν τιμή νά σάσ συστήσω τού μεγαλέτερο ποιητή τής Άγγλίας.

Η ενγένεια τής πραγματικώσ μεγαλόφυησ αυτήσ κριτίσ έκανε τόν Ουάιλντ νά έννοση τήν άξιοκατήχηστη συμπεριφορά τού παλιού φίλου του. Έλεγε μάλιστα σχετικά άόρητοσ :

— Μονάχα στη Γαλλική άριστοκρατία υπάρχουν πραγματικοί άριστοκράτεσ...

Περιφρονημένοσ λοιπόν άπ' τούσ παλαιούσ του φίλουσ, ό ποιητής τής «Ζαλόμης» έφαινε άγχαριστία στη συντροφιά τών νεαρών λογιών καί καλλιτεχνών, με τούσ όποιοισ περιεσε τίς όρες τόν στό κέντρο τής Μοναίτησ. Έτσι τήν τελευταία φορά πού τόν συνάντησε, τόν βρήκα με τόν τραγουδιστή Μαρσέλ Λεζαί. Όταν σέ λίγο ό Λεζαί μιάσ άφησε, ό Ουάιλντ πού είπε γι' αυτόν :

— Ο Λεζαί ένε άληθινόσ ποιητής καί μερικά άπ' τά τραγούδια του είνε πραγματικά άριστοσηγμάτια, όσ λόγια καί όσ μουσική. Ωστόσο πάραυτον μερικά πράγματα, τά όποια άγνοεί. Καί γελώντας έπρόσθεσε :

— Πρώ όλίγω μου έλεγε ένά πράγμα διωσκεδιστικό... Είχε τήν ένμνησι —φαισάσι— νά μελοποιήσει μία σελίδα τής «Ζωής» τού 'Ηρωσ τού Ρενέν, τήν όποια καί τού έστειλε. Ο Ρενέν, ό όποιωσ ένε ό γλυκώτερωσ τών άνδρώπων, δέν έδίημισε καθόλου καί άπάντησε με τί συννηθισμένη του καλοσύνη στό Λεζαί :

«Ω, παιδί μου, είστε καλόσ πού κάνατε αυτό τού παιγνιδάκι καί σάσ είμαι ενγνώμων... Δέστε όμωσ πόση ήλιόσ είμαι... Μελοποιήσατε τίς φράσεισ τού έργου μου, στή στιγμή πού νόμιζα έγώ ότι είχα κάνει αυτό τού πράγμα πρὶν από σάσ !...»

***

Έξαρνα, στις 30 Σεπτεμβρίου 1900, κινολοφόησε μιά είδησις, ή όποια συγκίνησε όλόκληρο τού Παρισι.

Ο Οσκάρ Ουάιλντ είχε πεθάνει !... Η αιλία είχε πέσει στην τραγωδία τής ζωής του...

Στήν άρχή όλοι πίστευαν ότι ό ποιητής, κατεστραμμένοσ πεινά όκνηματώσ, άπογοητευμένοσ, άπαρηγόημενωσ, είχε αυτοκτονήσει...

Μά ή άλήθεια ήταν διαφορετική καί πούδ πού τραγική μέσα στη φοιητή τής άπόλητις. Έξαντλημένοσ από τήν εργασία, από τίς άκο-

λάψεισ καί από πάντων από τίς συμφορέσ τής ζωής του, ό Οσκάρ Ουάιλντ πέθανε από φυσικό θάνατο.

Ξεψήγησε μέσ' στό μαζού δομάτιο τού ξενοδοχείου τού τής όδού Καλών Τεχνών. Ο θάνατόσ του ήταν κυριολεκτικώσ φοιητόσ.

Η φτώχεια είχε συντρίψει τόν μεγάλο αυτό ποιητή, ό όποιωσ καί στις ήμέρεσ ακόμα τής διωστιχιάσ του, περιφρονούσε τόσο περιφρονατόσ τού χρέιμα, ώστε τού σόζορπε άσύλλογιστα μέχρι τής τελευταίασ πεντάρας.

Αυτό όμωσ συνετέλεσε, ώστε ή τελευταία τού σιγμής, λόγω τής άνεργιάσ του, νά προσλάβουν μία φοιη έντελώσ σκαξτηριχή.

Ένώ ό ποιητής πάλευε με τόν θάνατο, στό πλάι του οι γιατροί του Τουκέρ καί Κλέις κ' ό ξενοδόχοσ—στην άρχή με σιγανή φωνή κ' έπειτα δυνατώτερα, έτσι πού ό έτοιμοθάνατοσ δεν έχαζε ούτε λέξη άπ' τήν κουβέντα τούσ— σιχτηούσαν γιά τά χρέιματα πού τούσ χρωστούσε ό Ουάιλντ καί άναρωτιόντουσαν με άγωνία πόση θα τούσ πλήρωσε μετά τού θάνατό του.

Τότε ό ποιητής, ό όποιωσ είχε άρχισεί ήδη νά περιπλάι σε καματωδή κατάσταση, κατέβαλε μία τελευταία προσπάθεια, ανρωθόθηκε λίγο στό κρεβάτι του καί, χρομολογόντάσ σάν φάντασμα, είπε τήν άκόλυπη τρομερή φράσι :

— Βλέπω ότι πεθαίνω ύπεράνω τών χρομωτικών μου μέσων !

— Έπειτα από λίγεσ στιγμής ξεψήγησε.

Τότε ό ξενοδόχοσ, βοηθούμενοσ από τή γυναίκα του καί εφοδιασμένοσ με πανάκιεσ, πήρε ακόμα τού πτώμα πόρη την άκαμψία τού θανάτου, άρχισε νά ξεφορτώη τά χρυσά δόντια τού ποιητού, γιά ν' άποψωμωθή μ' αυτά γιά τά χρέιματα πού τού χρωστούσε...

Η φοιητή αυτή σκηνή, πού άσφαλώς θα σάσ προσελίσει ήγη, θυμίζει κάποιον πίνακα τού μεγάλου 'Ιτανού ζωγράφου Γκόγια, ό όποιωσ περιέλαμνε μερικέσ μάχισεισ πού ξεροζώνουν τά δόντια ένώσ κρομασμένοι.

Έτσι πέθανε ό μεγαλοφυησ αυτόσ ποιητής, τόν όποιοσ είχαν άποκαλέσει : «Ο Άρχων τού Λόγου».

Τό πτώμα τού πετάχτηκε στό λάκκο τών φοιητών, μέσα στό κομητήρι πού Μπαγιέ καί τήν κηδεία τού δέν τήν ακολουθούσαν από τίς χιλιάδεσ τών θαυμασιών του καί τών φίλων του, παρά μόνον πέντ' έξη πρόσωπα, μεταξύ τών όποιων ό κατόπιν βιογράφωσ τού Ροβέρτου Ροζ, ό διευθυντήσ ένός μαζού φιλολογικού περιοδικού Μπουά καί τρείσ—τέσσερεσ άλλοι παλιό φίλοι του.

Μιά βαθιά λύπη σπέλασε μετά τού θάνατό του τού όνομα τού ποιητού, ό όποιωσ είχε ήξει φωτιστεφανομένοσ απ' τή δόξα... Σήμερα όμωσ ό Ουάιλντ ξαναήρθε πάλι τήν παλιά αυτή δόξα του κ' ή ανακατακτιέσ κατηγορία, ή όποιεσ τήν είχαν άμαρφόσει, άρχισαν νά διαλύονται. Έγιναν διάφορεσ έρευνεσ σχετικά με τή ζωή του καί τή δική του κ' εξακριβώθηκε ότι καταδικάστηκε γάρωσ στις κατεδικασείσ άνθρώπων τής έχάτης κοινωνικήσ ύποστάμησ, τούσ όποιοισ είχε στρατολογήσει ό μαρμαίσοσ Κένωμπουρ γιά νά ψευδομαρτυρήσουν ενάντιον του.

Έτσι σήμερα πάλι τά έργα τού ποιητού, ό όποιωσ πέθανε άπ' τήν άνεργία, πολυώντασ πάλι κατά χιλιάδεσ, πλουτίζοντασ τούσ εκδότασ του καί τούσ κληρονόμουσ του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά μέρα, σέ κάποια συνουμία, ένασ νέωσ ύποστήριξε ένώπιον τού άθώ Σαιν Πιέρ, ότι οι βασιλείσ είνε επίγειοι θεοί.

— Δέν ξερω, παρατήρησε ό άβάσ, άν ό Καλαγούλασ, ό Νέφων, ό Λομηναίωσ ήσαν θεοί. Φοιμισμένοσ όμωσ δέν ήσαν άνθρώποισ !...

***

Όταν παζόταν στη Ρεννέη τού δράμα τού Βολταίρου «Γ' όρανό τής Κίνας», έτυχε νά παρεμφραστείσ στην παράστασι κ' ό φιλόσοφοσ καί άκαθαρμάχοσ Μοντεσιέ, ό όποιωσ... άποκοιμήθηκε Έξαρνα.

Τότε ό Βολταίρωσ τού πέταξε τού κατέλλο του γιά νά τόν ξυτηγή, λέγοντάσ :

— Τόν καιμένο ! Θαρρεί πώσ βρίσκεται στην Άκαδημία !...

Ο Οσκάρ Ουάιλντ και ό φίλοσ του λόγδοσ Άλφρέδοσ Ντούγκλασ.